

Mavrica.

I.

Go hudi nevihti se je na nebu prikazala krasna mavrica. Trije pridni otroci: Mirko, Jožek in Anica, ki so se ravno na vrtu igrali, jo veseli zagledajo. Neizrečeno se jim lepa zdi.

Mali Jožek pravi: «Oj, kako je to lepa barva in koliko je je, — in glejta, kako nizko je že, tam le za hišo na drevesu! Jaz pa grem in bom splezal na vrbo, pa si je bom nabral toliko, da bom pobarval vse podobice, pa še vama bodem podaril.»

Mirko, ki je bil že večji in je v šolo hodil, se mu na glas zasmeje in pravi: «Oh, kako si ti nespameten; kaj meniš, da so to take barve, kakor so ti

videl družega nič, nego le dež. Ves moker se je vrnil domov, in je očetu pripovedoval celo dogodbo. Oče so mu pa povedali, kako je bil nespameten, da je šel k drevesu barv iskat. Mavrica se tako naredi, če solnce v deževne kapljice sije, kakor se tudi v naši cerkvi napravijo take lepe barve, kadar solnce posije skozi stekleni lesteneč (luster). To so nam tudi v šoli razlagali.»

jih lani teta kupili za god? Jaz imam dva lepo krjižico, v kateri sem bral o nekem lečku, ki je bil tudi tako nespameten, kakor si ti. Ko je nekoč zagledal mavrico, je letel in dirjal tje k staremu drevesu; a ko je prišel do drevesa, ni

Anica vsklikne: «Oj škoda, zdaj je pa na enkrat mavrica zginila; kam je neki šla?» — Mirko pravi: «Ali si tudi ti tako nevedna? Le poglej tje na uno stran proti solncu; oblak je solnce zakril, in zato sem vama pravil, da solnce naredi mavrico. Vidiš Jožek, kako bi se bil opekel, ko bi bil šel na vrbo barv nabirat!»

II.

Zvečer so otroci doma pripovedovali, kako so se na vrtu igrali in potlej mavrico gledali pa razlagali. Jožek in Anica sta hvalila Mirkota, kako jima je iz bukvic pripovedoval, in pristavita, kako rada bi znala tudi brati, da bi mogla čitati prelepe zgodbice.

Zdaj se oglasé oče in pravijo: «Mirko, ali si jima pa tudi povedal nauk, ki ga knjiga pristavi tej dogodbici?» — Mirko. «Ne, tega pa nisem, sem bil že pozabil.»

Oče: »Ravno to je pri branju vselej glavna reč — nauk. Knjig ne berimo kar za kratek čas, marveč, da se iz njih kaj naučimo za življenje. Zapomnite si toraj: Kakor mavrične barve, taka je tudi slava tega sveta; zdí se nam sicer, da je nekaj stalnega, pa je prazna senca. Mavrica nastane, kadar z nasprotne strani solnce sije na deževne kapljice. Le kar se v nebeškem Solncu odseva, le kar za Boga storimo, le ker ima pred Bogom ceno, to velja, vse drugo nič. Tudi naše življenje je kakor kapljica na veji; ko zatone solnce, solnce našega življenja, v smrtni senci se razprši vsa naša svetna čast in slava, kakor se hipoma pozgubi sedmero-barveni žar krasne mavrice, kadar solnce zgine!»

III.

Nato pa mati sežejo v besedo, rekoč: «Meni se pa druga zgodbica o mavrici, ki je v knjižici, še lepša zdí. Mirko, skoči po knjigo in preberi nam jo!» Kakor bi trenil, je Mirko s knjižico pri mizi in že ima odprto 10. stran ter začne brati: «Šesta povest. — Zaklad božje mavrice. Lenka je nekega spomladnega deževnega dne gledala skoz okno. Ko je nehalo deževati, zapazi mavrico

ter se zelo čudi prelepim barvam. ‚Ljuba mamica‘, reče čez nekaj časa, ‚ljudje pravijo, da iz božje mavrice vselej na zemljo pade zaklad in da ga najdejo le taki otroci, ki so v nedeljo rojeni — tedaj posebno srečni. Ali je to res? Kdo pa so taki otroci?‘ — Mati odgovoré ‚Seveda je mnogo nebeških zakladov, s katerimi se nič na svetu ne dá primerjati. Ni pa res, da so srečni le tisti, ki so v nedeljo rojeni. Taki ljudje, kateri najdejo nebeške zaklade, so pobožni in se povsod tako obnašajo, kakor ob nedeljah v cerkvi. Bodi tudi ti taka, pa bodeš gotovo našla nebeške zaklade.‘ — Lenka je bila čedalje pobožniša in boljša, pa je bila tudi čedalje zadovoljnejša in veselejša. Ko se je pozneje zopet prikazala mavrica na nebu, rekó mati: ‚No, Lenka, ali ne greš iskat zakladov Božje mavrice?‘ — ‚Ljuba mati‘, odgovori Lenka, ‚bila sem neumen otrok, ko sem vas to vprašala. Še-le zdaj razumem vaše besede. Vi ste mislili na boljši in dražji zaklad, nego je zlato.‘ — ‚Res je‘, odgovoré mati. ‚Zaklad, katerega sem mislila in ki je nad vsem bogastvom tega sveta, je le prava človeška sreča. Zastonj jo iščemo po vnanjem svetu; kajti najdemo jo le v pobožnem, dobrem srcu.‘

Dobro in čisto srce kdor imá,
Srečo najboljšo že tukaj pozná.»

Ko je Mirko z glatkim in čistim glasom prebral, sklenejo mati roké in s prosečim glasom pravijo: «Oj, ljubi moji otroci, bodite tudi vi vedno čisti in dobri, tudi vaše srce bodi vedno tako lepo in čisto, kakor prelepa luč mavrice na nebu. Solnce nebeških naukov in milosti božjih naj tudi v vašem življenju — v veselju in trpljenju — tako krasno odseva, kakor natorno solnce v deževnih kapljicah.

IV.

Tako so bili zdaj otroci zaverovani v prelepo mavrico, da se nekaj časa skoro niso nič drugega pogovarjali. Oglasi se še mala Anica in vpraša očeta: «Ata, je-li to res, kar sem slišala, da je mavrica tisti nebeški most, po katerem angeljčki iz nebes hodijo k nam na zemljo?» Vsi se zasmejejo tem detinskim besedam; oče

pa odgovoré: «Angelji ne potrebujejo nikakoršnega mostu, če hočejo k nam priti, saj so duhovi in ne potrebujejo ceste, kakor mi. Pač pa je mavrica v nekem drugem pomenu nebeški most, namreč za nas, da naše misli in želje k Bogu vodi. Mavrica naj nas vedno spominja na tisto grozovito kazen, ko je Bog po občnem potopu vesoljni svet pokončal z vodo zaradi grozovitih hudobij tedanjih ljudij, samo pobožnega Noeta je rešil ter z njim storil zavezo, da ne bode nikdar več sveta pokončal s potopom; v potrjilo te zaveze je Bog mavrico pripel na nebu. Kadar boste, otroci, mavrico zagledali na nebu, spomnite se, kako neskončno pravičen je Bog in vselej na novo sklenite, da se hočete ogibati slehrnega greha, osobito vsake nespodobnosti.»

«Ata», oglasi se še Jožek, «zakaj pa mavrico imenujemo tudi ‚božji stolec?‘» — «Po vsej pravici jo smemo tudi tako imenovati», odgovoré oče. «Božji stolec je toliko, kakor božji sedež ali tron. Dokler bode svet stal, nas bode opominjala mavrica na neskončno pravico božjo, ki hudo kaznuje po zasluženju in tudi vse dobro poplačuje slehrnemu, kakor si zasluži. Na tronu pa kralj ne sedi samo takrat, kadar sodi, marveč tudi takrat, kadar milosti deli; zato je nam mavrica tudi spomin neskončne dobrotljivosti božje, je sedež milosti božje. O, kako je bil Noe hvaležen, ko je izstopil iz barke — on s svojo družino edini rešen na vsem svetu! S kako hvaležnim srcem je prvokrat gledal mavrico na nebu. Oh, otroci, bodite tudi vi hvaležni Bogu za vse, kar vam daje naravnost iz nebes ali pa posredno po dobrih ljudeh!»

V.

«Ker smo se že toliko zmenili nocoj o mavrici», nadaljujejo še oče, «ne morem si kaj, da bi vam ne pokazal prelepe pesmi o mavrici, katero se bodeš ti, Mirko, najprej na pamet naučil, pozneje pa tudi vidva, kadar hosta znala brati. Tako-le se glasi:

Biserna lestva se vspenja v oblak
 Spušča se onkraj na zemeljski tlak,
 Mavrica pisana, božji prestól.
 Angelji hodijo gor in pa dol,

Zláte kropílnice v rókah drzé,
 Zemljo prežejno hladé in pojé.
 Góri na stolu pa Večni sedí,
 Kapljici vsaki on srečo deli;
 Pade na polje — rodi zelenjad,
 Kane na drévje — obilen dá sad,
 Kaplja na njivi — dá žito zlató,
 Kaplja na trti pa — vince sladkó.
 Sreča se spušča na sleherno stvar,
 Kadar zaliva nebeški vrtnar.

Zlatopis.

V
 vigredi so zlati
 Dečki se igrali,
 Na zeleni trati
 Radostno skakljali.

Mladega življenja
 So se veselili,
 S cvetja in zelenja
 Zale vence vili.

Ko so vence zvili,
 Skupno so hiteli
 K Mami božji mili,
 Slavljeni v kapeli.

S cvetom okrasili
 Detece so božje,
 Vence podarili
 Materi pred znožje.

Pesmice so krasne
 Jima v čast spevali,
 K njima čiste, jasne
 Dušice dvigali.

Angeljčki nevidno
 S knjigo tam so stali,
 Družbico to pridno
 Z zlatom upisali.

Rad. Silvester.

